

MARJETA LONGYKA

Tam najbolj v meni

Tam najbolj v meni,
na krhkem na skritem,
tam je Tvoj dom.
Včasih me tam dolgo čakaš.

Ko se slečem sveta,
pridem k Tebi.
Dolgo si zreva v oči
in žariva.

Nekje na poti

Nekje na poti
sem Te izgubila.
Zapahnil si vrata
in zdaj Te ni.
Sva šla res kdaj
skupaj v korak?

Če naj grem brez Tebe naprej,
naj bo –
brez luči
med ostanki sveta.
A še vedno je
vsak moj dih Zate.

Eva

Ko si me ustvaril človeka,
si zlomil svojo mogočnost,
da si mi podaril svobodo.

Ko sem Te zavrgla in padla v prah,
si prišel k meni kot brat,
da bi me spet dvignil k svetlobi.

Dal si se streti in se razlamljaš,
da me vzpostavljaš in hraniš,
da rastem iz Tvoje krvi.

Zberi me

Zdrobilo me je
v kataklizmi.
Blodeče mrtve lune
zdaj jemljejo mi
sanje, dih in kri.

Pokliči me, zberi me
s koncev sveta!
V svojih dlaneh me oživi;
naj spet zažarim
Tvojo Luč!

S Tvojim dotikom

Ti veš, Gospod,
moje roke so hladne
in moj objem kdaj boli.
Zato mi daj svojih rok!
Ko sklenem dlani,
naj bo vmes prostor še Zate.
Sester in bratov
naj se dotikam –
da jih ne ranim –
le s Tvojim dotikom.
Ne s svojo raskavo dlanjo –
le s Tvojo svetlo,
prebodeno.

Iti za Tabo

Iti za Tabo, Jezus,
okleščena vsega.
Za Tabo, ki nimaš,
kamor bi glavo položil.
Za Tabo ubogim.
Za Tabo, ki si ječal:
Moj Bog, moj Bog ...
Za strtim in šibkim.
Zdaj, ko je težko,
ko še želje ni več,
ne utehe, ne vere ...
Je res šele to
prava pot za teboj?
In vendar sem rajši
s Tabo v puščavi
kot brez Tebe
v vrtincu nesmisla.

Kako lep si in velik

Včasih zadišiš
kot jagned v zgodnji jeseni,
včasih kot gozd
mladih akacij.
Kdaj si kot morski vetrc,
kot vonj sonca na koži.
Kdaj spet kot vino, kot kruh,
kot objem.
Včasih si kot toplota,
kot dom –
kadar sem tuja in sama.
Kako lep si in velik,
o Bog!

Marija Magdalena

Kako je bilo, Magdalena,
ko te je našel Njegov pogled?

Kot prej je klilo žito
in grozdje zorelo,
minevale setve in žetve,
sobote in leta.

A vendar vse čisto drugače.
Dom je dobila dobrota,
ljubezen mesto
v redu sveta;
stvarstvo je vstalo
iz bolečine nesmisla.

In bila je tam pot
in veselja objem!
In ti - spet svobodna,
resnična, sprejeta ...

Tako je bilo, Magdalena,
ko si našla Njegov pogled.
Moja sestra Magdalena!

Včasih pobožam kako drevo

Včasih pobožam kako drevo.
Najljubši so bori
s krhkim slojnatim lubjem.
Dišeči so, nežni in mehki.

Včasih objamem kako drevo.
Ta krotka, čuteča bitja!
V njihovem risu toplote
rosijo na nas blagoslov.

V znamenju sidra

Pogreznem se v globino
in obmirujem.
Tam je moj svet.

Ples morske pene
in igra bleščave
teži, utruja in duši.

Kjer sem doma,
sta mir in tišina;
zasidrana v tukaj in zdaj.